

Добротні кошики умільця-самоучки

Народна мудрість свідчить: «У невмілого руки не болять». І це таки правда. Адже, коли немає ні зацікавленості, ні хисту, то навчитися робити щось корисне дуже важко. Та є люди, в яких є величезне бажання домогтися успіху самотужки. Як, приміром, у Анатолія МАЛЕЙЧИКА із с. Велике Вербче, який освоїв ремесло плетіння з лози – найпоширенішого природного матеріалу - й нині робить чудові коші, корзини, які доречні та практичні в домашньому господарстві.

Одного разу, ще учнем восьмого класу, погнав на пашу корів, - розповідає Анатолій. – Поруч випасав худобу дід і плів коша. Зацікавлено спостерігав за вправними рухами його рук. Оті прутики, їхня гнучкість і пластичність, золотистість причарували. Тож почав учитися. Зробив два каблуки, меншого й більшого, так звану основу, з чого розпочинається робота, ребра. Набравшись терпіння, експериментував аж до вечора, й таки отримав те, чого прагнув. З часом виходили все кращі вироби.

Уміння Анатолія Малейчика стало в пригоді й під час проходження військової служби в Збройних силах. Коли солдатам, яких залучали на збирання врожаю, не було в що скидати картоплю, то запропонував сплести кошики, чим відгородив себе ще й від тяжкої праці. Повернувшись з армії, здобув професію водія в ПТУ-21 м. Сарни. По закінченню навчального закладу роботи за професією не знайшов, їздив на заробітки: під палючими променями сонця сапав буряки. Де й познайомився з чорнобровою Оленою, нинішньою дружиною.

Згодом парубок освоїв ще й плетіння коробок з кори молоді липи. До цього також спонукала цікавість: підібрав якоесь у лісі викинутий дріявий виріб, розібрав його, аби запам'ятати послідовність роботи, і так вийшов перший зразок. Потім знайшов практичне застосування обрізкам сайдингу, які залишаються після обшивки будинків. Анатолій Володимирович, мабуть, чи не перший майстер у селі, який почав плести коробки з такого незвичного матеріалу.

А нещодавно, - ділиться любитель лозоплетінної творчості, - загорівся бажанням створити щось нове. Три дні мудрував, як сплести великого круглого коша. І ось, можете оцінити мою роботу (на фото).

Анатолія Малейчика, окрім плетіння кошів, коробок, Бог нагородив ще іншими достоїнствами. Зокрема любить співати, а про те, що будь-яку мелодію підхопить свистом, немов соловейко, підтвердять і сусіди. Адже всю домашню роботу супроводжує насвистуванням улюбленої мелодії. Молодий чоловік знаходить час і для риболовлі, а чорниці двома руками так вправно збирає, що жінки такій спритності по-доброму заздять.

З радістю та гордістю розповідає Анатолій, що заготовляти лозу для плетіння із задоволенням допомагає йому семирічний син Іван. У такому юному віці він уже

орієнтується, який прутик згодиться для роботи краще. А донечка Вікторія зі своєю коробочкою, яку виготовив тато, залюбки допомагає бабусі з дідусем годувати домашню птицю, приміром, принести пшениці курям. Вироби великовербченського умільця-самоучки красувалися на виставках, а маленькі кошики згодилися під час концертних виступів учасникам дитячого зразкового фольклорно-етнографічного ансамблю «Криниченька», художнім керівником якого znana в краї Ніна Добровольська.

Чомусь у житті так виходить, що коли є можливість, то немає бажання, а в кого є бажання, на жаль, не завжди є можливість. Спілкуючись зі співрозмовником, дізналася, що дуже хотів би отримати хоч декілька занять у хорошого вчителя, аби плести більш придатні речі для дому: столи, крісла. Проте, не кожен майстер хоче передавати секрети мистецтва лозоплетіння, щоб не мати конкурентів. Тому доводиться молодому чоловіку, як кажуть, доходити всього своїм розумом і руками. Утім, впевнена, з таким хистом, ентузіазмом, терпінням у Анатолія Малейчика все вийде і він підтвердить високе звання майстра своєї справи.

Наталія БІРУК.